

Maurice Roberts - The Banner of Truth: Issue 469, October 2002

Základní jednotkou lidské společnosti je rodina a síla náboženství je do značné míry spjata s rodinnou bohoslužbou. Tam, kde rodiny uctívají Boha ať už jednou či dvakrát na Den Páně ale ne v průběhu celého týdne, může moc náboženství dosahovat přinejlepším průměru. Bude mít na život lidí i širší křesťanské komunity omezený vliv. Pokud máme pokročit v duchovní zralosti, musíme Boha uctívat denně, musíme denně dodržovat zvyklosti jak osobní tak i rodinné bohoslužby.

Bereme za samozřejmost, že křesťanské rodiny uspořádají svůj domácí život tak, že každý člen rodiny bude denně trávit čas nad Biblí a denně bude sám před Bohem na kolenou. Je nemyslitelné, že by věřící začali svůj den, aniž by poklekli před Bohem při vyvyšování, vyznávání a přimluvách. Obnovená duše touží po obecenství s Bohem ráno i večer. Obrozený člověk má tedy nutkání hledat Boží tvář na začátku každého nového dne. Jak bychom se jinak mohli odvážit přistoupit k životním povinnostem a konfliktům? Jak jinak než z plnosti, kterou skýtá Boží přítomnost, načerpáme čerstvou zásobu milosti a moudrosti? Ti, kteří pravidelně zanedbávají své ranní modlitby, by se měli připravit na těžký život.

Stejně tak v noci poklekáme, než jdeme spát, abychom prosili o prominutí mnoha hříchů, kterých jsme se během dne dopustili, a děkujeme Bohu za mnohá milosrdenství, kterých se nám od rána dostalo. Modlitbou a čtením Bible den začínáme i končíme, a ještě když položíme hlavu na polštář, obracíme se v myšlenkách k některému oddílu Božího Slova, který jsme si zapamatovali.

Je důležité, abychom spolu s návykem na osobní bohoslužbu měli pevně stanovený čas na pobožnosti rodinné. Otec svolává svou rodinu ráno a večer, aby připomněl myslí všech členů rodiny věčné pravdy o Bohu. Přečte kapitolu, vede ve zpívání chval Bohu, a pak se za rodinu spolu s ostatními modlí.

Vůbec tím nechceme říct, že naše pobožnosti jsou omezeny na osobní a rodinnou pobožnost a nic jiného. Jsou zde samozřejmě bohoslužby na den Páně. Za normálních okolností je také naší povinností účastnit se každý týden modlitebního shromáždění. Každý věřící by měl do svého týdenního programu zahrnout jak bohoslužby na den Páně tak i hlavní modlitební shromáždění

(přesný název se liší sbor od sboru).

Jestliže zaměstnání nebo špatné zdraví jednou za čas naruší tento styl života, neměli bychom, pokud možno, dopustit, aby nás přimělo k přijetí jiného stylu za náš vlastní. Křesťan žije a pracuje, aby uctíval Boha a radoval se ve vztahu s ním. Milost, na rozdíl od proudu z elektrárny, nepřichází do duše automaticky. Dala by se spíše přirovnat k proudu z baterie, kterou je třeba pravidelně dobíjet. Milost z minulého týdne, tak jako mana na poušti, nepostačí pro dnešní a zítřejší úkoly.

Možná nám na mysl přijde otázka, „Proč by měl křesťan strávit tolik času bohoslužbou, ať už veřejnou, soukromou či rodinnou?“ Odpověď zní: „Protože křesťan se v tomto životě připravuje na věčnost, kdy bude bez přestání Boha uctívat a vyvyšovat“. Jak jinak můžeme naplnit vnitřní cíl našeho bytí než tím, že z našeho křesťanského života učiníme jednu dlouhou bohoslužbu naplněnou oddaností a chválou?

Jedním důvodem, proč je tolik dětí z křesťanských domovů ztraceno pro evangelium je to, že nebyly vychovány tak, aby považovaly bohoslužbu za nanejvýš důležitou věc pro život. Tam, kde jsou děti přirozeně vychovány tak, aby pro ně bohoslužba byla životní prioritou, pravděpodobně půjdou ve šlépějích rodičů a budou dbát jejich příkladu. Není tomu tak vždy, ale často ano.

Na moderním světě je něco, co křesťany svádí k tomu, aby se ve svém životě rozhodli pro menší zbožnost než jakou naši předci považovali za normální pro obrácené lidi. Ať už to vysvětlujeme jakkoli, musí mít tento jev původ hlavně v naší menší míře lásky ke Kristu. Naše pokolení má možná rozsáhlejší znalosti než měli naši otcové a asi jsme i více zaměstnaní, ale obecně zaostáváme v tom nejdůležitějším, čímž je hlad po obecenství s Bohem. A tak mnozí vpouštějí věci tohoto světa do svého života a připisují jim důležitost, kterou by mít neměly.

Největší překážky v naší bohoslužbě však nepřicházejí zvnějšku, ale z hříšnosti, která v nás přebývá. Veškerá vlažnost našeho srdce vůči bohoslužbě pochází z neumrtvených zbytků a kořenů světskosti, které zůstávají v naší přirozenosti. Obecně můžeme říct, že zanedbávání

bohoslužby v církvi a doma pramení stejně tak z množství práce a tlaku dalších povinností jako ze skryté neochoty vyburcovat se k věcem, které bychom mohli dokázat, jen chtít.

Je v přirozenosti hříchu dát všem duchovním povinnostem kyselou a nevábnu příchut'. Hřích nabízí celou plejádu důvodů, kvůli kterým si nemůžeme hledět naší povinnosti vést rodinnou pobožnost. Je přece mnohem jednodušší sedět u televize, poslouchat oblíbenou skladbu nebo se bavit na tisíc triviálních způsobů.

Zmobilizovat naše mentální a duchovní schopnosti a přimět se k tomu, abychom si vzali Bibli a na chvíli kolem sebe usadili ztišené děti (bez hraček) je úkol, který se přičí naší porušené a padlé přirozenosti. Přičí se také lehkomyšlnému duchu naší doby, ve které jde o to využít každé příležitosti k zábavě. To ovšem není cesta dokonalosti a v dnešní době velmi potřebujeme vynikající a ne jenom průměrné křesťany.

Pokud máme kdy dosáhnout dokonalosti v bohoslužebných zvycích, musíme se snažit o umrtvování vnitřního hříchu. Musíme zbavit života zbývající nepřátelství vůči svatosti, které leží v našem srdci. „Jsem příliš unavený na to, abych šel dneska večer na modlitební shromáždění“ ve skutečnosti, přeloženo, znamená, že mám skrytou nechuť jít na modlitební shromáždění a jsem vděčný za každou výmluvu, díky které se mu vyhnu.

Každá duchovní povinnost se v naší padlé přirozenosti setkává s určitým odporem. Vykonat naši povinnost při službě Bohu, ať veřejné nebo soukromé, vyžaduje, abychom přemohli něco v nás, totiž naši přirozenou nechuť k bohoslužbě.

Skutečný problém těch, kteří zanedbávají modlitební shromáždění nebo vynechávají rodinné pobožnosti je, že o ně nemají zájem. To se dá jednoduše dokázat, protože v každé církvi ti, kteří jsou zapálení pro modlitební shromáždění, jsou zapálení pro všechny ostatní formy bohoslužby. Samozřejmě musíme omluvit ty, jejichž pracovní doba jim znemožňuje pravidelnou účast. Ale obecně můžeme popravdě říct, že účast nebo neúčast na bohoslužbách a modlitebních shromážděních je součástí celého životního stylu. A náš životní styl je ukazatelem toho, o co nám skutečně jde. To je pak teploměrem, který zaznamenává stupeň naší

duchovnosti a svatosti.

A také tady bychom měli vidět proradnost hříchu, který je v našem srdci. Pokud váháme s účastí na rodinné pobožnosti nebo s chozením na bohoslužby církevní, brzy zjistíme, že se v našich srdcích formují dovedné argumenty, které říkají, že „nevěříme v rodinné pobožnosti nebo v příliš častou účast na církevních setkáních“. Zároveň si všimneme, že v našem srdci je další důkaz naší porušenosti. Začne se v nás probouzet nevole vůči křesťanům, kteří jsou v bohoslužbě aktivní. Našemu srdci se nelíbí, protože jejich zbožnost odsuzuje naši lhostejnost a je pro nás výčitkou, která se nám vnitřně protiví.

Reformaci v oblasti bohoslužby je nejlépe začít tím, že si uděláme jasno v jednom: křesťan a křesťanská církev jsou nejlivnější, když se liší od světa. Teorie, která říká, že bychom měli být „jako svět, abychom ho mohli kladně ovlivnit“ je naprosto pomýlená. Tato myšlenka boje zevnitř před Biblí neobstojí. Který z biblických světců se kdy snažil o to, aby utvářel svůj život podle světa a přizpůsoboval se mu a byl tak pro něj požehnáním? Mojžíš ne! Daniel ne! Pavel ne! A už vůbec ne Kristus.

Pokud věřící nenaplní svůj život Božími věcmi, svět vstoupí do jeho života, aby prázdnotu zaplnil. Přírodě se vakuum hnusí. Pokud křesťané nejsou zcela zaměstnáni povinnostmi, jako je poslušnost a bohoslužba, brzy zaplní mezeru světskými marnostmi: nekvalitní hudbou, zbytečnými programy, vášní pro profesionální sporty - tyto marnosti nevedou ke zbožnosti, ale jenom zpomalují křesťanův růst v milosti.

Věřícímu velmi prospěje, když se bude pilně věnovat bohoslužbě doma, v církvi nebo ve svém pokojíku. Otec, který řídí dvakrát denně rodinnou pobožnost přečte své rodině za rok nějakých sedm set kapitol. Slouží také jako příklad. Jeho děti si díky němu budou celý život pamatovat, jak by otec měl vést svou rodinu v uctívání Boha. Připusťme, že někdy rodinná pobožnost a modlitební shromáždění není „radostnou“ událostí, ale mnohdy ano.

Kdyby měl z nebe přijít anděl s jednoduchým poselstvím Božímu lidu dnešní doby, nepřekvapilo by mě, kdyby řekl: „Čiň pokání a první skutky!“ Všude jsou vyznávající křesťané, kteří velmi

trestuhodně zanedbávají vyučování svých mladých rodin. Členové jiných náboženských komunit dalece převyšují křesťany časem i pečlivostí, které investují do věroučného vyučování svých dětí. Jejich děti chodí na zvláštní hodiny, aby se nazpaměť naučili jejich „svaté knihy“, zatímco děti křesťanů zůstávají bez znalosti i těch nejzákladnějších prvků naší drahocenné víry. Toto je „naříkání, a budeť v naříkání“ (Ezechiel 19:14 - Kral).

Tyto žalostné nedostatky mnoha křesťanů se ale dají napravit. K okamžité nápravě věcí je třeba svaté odhodlání. Ať se každý člověk zkoumá a začne s opravdovostí věřit, že uctívání Boha je tak drahocenné, že musí být v našem životě na prvním místě. Doma máme Boha uctívat každodenně. O každém sabatu se máme setkávat v Božím domě. Každé modlitební shromáždění je výsadou, kterou nemůžeme nevyužít. Nechť se to stane naším přesvědčením, na základě kterého budeme jednat. Kdyby se připojili všichni křesťané v našem národě, přineslo by to zřetelnou změnu do každého shromáždění. Kdo ví, co všechno by mohl Bůh udělat v odpovědi na naše pokání a vroucí modlitby?